

**INTERVIEW INSPIRED BY: THE LIFE STORY INTERVIEW (Dan P. McAdams,
Northwestern University)**

Dan P. McAdams, Northwestern University

Project: E-MOTION - potential of hypersensitivity (2018-1-PL01-KA201-051033)

Numele partenerului: Universitatea Alicante

Nume: Elena

Vârsta: 20

Gen: Feminin

Oraș/Țară: Alicante, Spania

Ocupație: Inginer

Este o fată de 20 de ani care locuiește în provincia Alicante, iar în prezent termină Facultatea de Inginerie Biomedicală. Mai jos este un rezumat al principalelor aspecte pe care le-a considerat importante despre viața sa și care au legătură cu hipersensitivitatea și modul în care se percepe pe sine (pe baza Interviuului de istorie a vieții).

“Părinții mi-au spus întotdeauna că am fost un copil foarte agitat când eram mică. Nu dormeam niciodată la prânz, dar nici nu îi lăsam pe alții să doarmă. Într-o zi am apărut cu niște cearșafuri noi de la unchiul meu, mergeam în jurul magazinului auto unde lucra tatăl meu. Sunt lucruri pe care nu mi le amintesc, dar pe care mi le-au spus părinții mei.

În copilărie, de la 3 la 15 ani, am mers la aceeași școală, cu aceeași clasă și aceiași profesori. Nu-mi place să mă gândesc la copilăria mea și nu mi-a plăcut școala. Nu-mi place cum a fost, nici cum am făcut multe lucruri. Nu eram un super student, am depus întotdeauna efort minim. Toată viața am trecut examenele citind cu o zi înainte și a fost ok pentru mine. Eram mai leneșă decât acum. Îmi amintesc că era un profesor care mă

compara constant cu sora mea pentru că ea a studiat mult și obținea de obicei cele mai bune note, în timp ce mie nu prea îmi păsa. În liceu m-am certat foarte mult cu sora mea.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei de la școală mi-a spus întotdeauna că, de mică, am vrut mereu să fac lucruri, dar să le fac așa cum vreau eu. Dacă un desen trebuia pictat, trebuia pictat așa cum voiam eu. Și este ceva ce știu că este adevărat, dar nu mi-a plăcut, în ciuda faptului că mi se întâmplă de multe ori și astăzi. Dacă fac ceva într-un fel și se schimbă, sau cineva face ceva într-un mod care nu-mi place, în interior simt o furie care mă enervează. Încerc să ascund această furie, să o justific, să fac ca celălalt să înțeleagă de ce sunt supărată, dar de multe ori mă depășește. Deci, cred că nu am putut niciodată să am un grup de prieteni. Am încercat să mă “potrivesc” și nu am putut. Mi se întâmplă cu lucruri foarte normale. De multe ori m-am comparat cu alți colegi de clasă în ceea ce privește ceea ce făceau părinții pentru mine.

Mama a uitat odată că trebuia să plec într-o excursie cu școala, iar autobuzul a trebuit să mă aștepte ca să merg acasă, să-mi fac bagajele și să mă întorc la școală pentru a pleca. Am început să gătesc când eram mică, mergând la și de la școală singură. Am fost întotdeauna foarte independentă și de multe ori am crezut că prietenii mei au făcut mai multe lucruri decât mine când eram copii. Uneori chiar am spus că mi-e dor să am părinți sau să fiu fată. Îmi amintesc, de asemenea, o după-amiază de sâmbătă din august, eram acasă cu tata și mă simțeam copleșită. Plângeam pentru că atunci credeam că nu voi putea trece al doilea ESO. Îmi amintesc că tatăl meu mi-a spus „ai 13 ani, unde o să mergi la vârsta asta dacă nu la școală?”. Nu plângeam pentru că nu voiam să merg, ci pentru că mă simțeam inutilă și am crezut că nu sunt un elev suficient de bun și am văzut că al doilea ESO este foarte greu pentru mine. Nu-mi amintesc cum a ajuns la acea povară sau de unde a venit. Dar îmi amintesc de acea scenă.

În adolescența târzie, am început să mă întâlnesc cu partenerul meu și am descoperit ce înseamnă să iubești și să ai grijă de o altă persoană. Aveam pentru prima dată un grup de prieteni. Am experimentat sentimentul de a fi alături de o persoană și cealaltă persoană să

nu vrea să continuăm relația. Toată nesiguranța a venit deodată. Sora mea a devenit independentă, dar venea și pleca când voia.

Știam că, chiar dacă aș absolvi universitatea, aș avea o casă, un loc de muncă, fără probleme financiare și, având oameni apropiați cu mine, totul se va destrăma. M-am simțit vinovată, nesigură, supărată și neajutorată, supărată pe tot ce mi se întâmplase. Se simțea ca un parc de distracții. Urcări și coborâșuri constante, ca pe un roller coaster.

Cea mai mare teamă a mea a fost că voi repeta greșelile și nu voi trage concluzii din ele. O greșeală pe care am repetat-o și pe care nu mai vreau să o repet, este izolarea de partenerul meu de cuplu. Aceasta este una dintre cele mai mari preocupări ale mele. Nu știu cum să-mi împart timpul. Mi-aș dori ca partenerul meu să aibă viața lui și eu să o am pe a mea, și apoi să ne împărtășim experiențele. O altă preocupare a fost teama de a avea o relație ca a părinților mei. Cred că repetam modele pe care le-am văzut în viața mea.

Simt că tot ce am făcut în copilărie a avut un impact asupra întregii mele vieți. Ceea ce am făcut într-un an a avut repercusiuni ani mai târziu. Și asta m-a făcut cine sunt și ceea ce sunt. Învățăm și ne îmbunătățim de-a lungul vieții noastre.”